

det vil være i Alles Grindring, nemlig Undervisningsministerens Stilling overfor Bevillingen til Examenstkommisjoner. Vrede Herter ville erindre, at der har været fort udførlige Forhandlinger i saa Henseende, men at det altid er blevet hævdet, at det var en Bemyndigelse, der igjennem Bevillingen derom blev givet Ministeren, og at man aldrig har tænkt paa at sætte Ministeren under Rigsretstiltale, fordi han ikke har benyttet denne Bevilling til Examenstkommisjoners Afholdelse. Jeg tror, at denne Side af Sagen virkelig er hævet over al Tvivl, og at der vilde fremkomme en bundløs Forvirring, hvis man vilde opstille den modsatte Sætning. — Men ligesaa lidt kan det paavises, at Grundloven skulde indeholde nogen Hjemmel for den Sætning, som jeg virkelig med Forbauselse hørte et æret Medlem (Kier) opstille, at, naar der paa Finansloven var opført en vis Sum, som derefter kunde tilveiebringes gjennem en Disposition over Reserveconden, saa skulde denne Indtægtsbevilling være bindende i den Forstand, at, selv om Kassebeholdningen var nok saa stor, eller selv om de øvrige Indtægter fløde saa rigelig, at der ikke var Brug for de Penge, som saaledes kunde tilveiebringes gjennem Reserveconden, saa skulde ialligvel de 2, 3 eller 4 Millioner, hvad det nu var, bringes til Veie ved Salg af Reservecondens Effekter. Jeg tør sige, at det er en aldeles monstros Paastand, at en Finansminister, uagtet der var Penge nok i Kassebeholdningen, alligevel skulde sælge af Reservecondens Effekter, for at han kunde sige: „Jeg har prisselig opfyldt Finanslovens ubetingede Bud og bragt 4 Millioner rede Penge til Veie ved at disponere over Reservecondens Aktiver, uagtet jeg slet ikke behøvede det.“ Nei, det har aldrig været, og det kan aldrig være Meningen med en saadan Bestemmelse i Finansloven. Det er fuldstændig umuligt. Med Hensyn til Indtægterne have Grundlovens Bestemmelser jo i det Hele taget været meget varssomme. Der siges jo i saa Henseende ikke Andet end: „Forinden Finansloven er vedtagen, maa Skatterne ei opkræves“; men der siges slet ikke, at man ikke maa faae nogen Indtægt, som ikke staar opført paa Finansloven.

Hvis en æret Medborger f. Gr. vilde forære Statskassen 1 Million Rd., saa var Finansministeren aldeles berettiget til at modtage den; der behøvedes aldeles ikke nogen Hjemmel paa Finansloven for at modtage en saadan Gave. Alt, hvad der i saa Henseende staar i Grundloven, er, at Skatterne ikke maa opkræves, forinden Finansloven er vedtagen. — Det er derfor ganske klart, at, naar man vil gaa ud over dette Naturlige og Normale, nemlig at det kun er Bevillinger, der gives Regjeringen, og som Regjeringen er naturlig interesseret i at bruge paa bedste Maade, men af hvis Brug Regjeringen ikke er en Træl, og naar man i Stedet derfor vil have nærmere bindende Bestemmelser, saa maa saadanne Bestemmelser tages igjennem særlige Love. Der vil da blive Spørgsmaal om Forholdet mellem en saadan Lov og Finansloven, men herom er det umuligt at opstille Regler i Almindelighed, thi i saa Henseende kan Forholdet være overordentlig forskjelligt, Alt efter Lovenes forskjellige Indhold. Der er visse Love — og dette har jeg alfor ofte hævdet som Medlem af dette Thing til, at jeg nu skulde have glemmt det, fordi jeg tilfældigvis er Medlem af Regjeringen — der have en saa permanent Karakter og en saa utvivlsom og umiddelbar Anvendelighed, at Regjeringen, at ethvert enkelt af Rigsdagens Thing er aldeles berettiget til at paase og fordre, at der er Overensstemmelse mellem en saadan Lov og Finansloven. Naar der f. Gr. haves en Lønningslov paa et vist Omraade, saa tror jeg ikke, at Nogen vil misfænde, at det er en ligefrem berettiget Fordring, at der er Overensstemmelse mellem denne Lønningslovs Indhold og de Summer, som opføres paa Finansloven til de vedkommende Embedsmænds Lønning. Vel staar der nemlig aldeles ikke i Grundloven, at Lønninger skulde fastsættes ved Lov, saaledes som der staar, at ingen Skat kan paalægges undtagen ved Lov, men, naar Lønningsbestemmelser først ere vedtagne i Lovgivnings Form, saa mener jeg rigtignok, at man med fuld Føie maa sige, at Finansloven maa tjene Lønningsloven, og ikke, at den behersker den. Paa den anden Side kan jo en Lov være af en saadan almindelig og ubestemt Natur, at det er ganske